

– *PILSĒTA IR NOLĀDĒTA*, – teica vecais. – Neskaitāmas reizes tā iekarota, sagrauta, pamesta, atkal uzcelta, dibināta no jauna, apdzīvota un atkal sagrauta. Tas atkārtojas ik pēc septiņpadsmit gadiem, tā sacīts rakstos – tāds ir pilsētas liktenis, tāda ir pilsētas vēsture, tās pagātne un nākotne. Un tie, kas dzīvo šajā pilsētā, ir tikai figūras spēlē, vai viņi paši to apjauš vai neapjauš.

Viņi gulēja karstajās smiltīs kāpas virsotnē un lūkojās pāri tās malai. Abi valkāja baltu, vaļīgu aitvilnas apģērbu – tādu pašu, kādu valkāja viņu senči daudzu paaudžu garumā. Viens bija vecs un gudrs, otrs jauns un ziņkārīgs. Vīrs viņu galvām pletās spiedīgs saules zviļums, un jau dažus soļus aiz viņiem sākās bālganas miglas jūra, no kuras aizsega tie bija uzdrīkstējušies izlīst.

– Kas ir tie ļaudis, kas tagad dzīvo pilsētā? – jaunais jautāja. – No kurienes viņi ir atnākuši? Ko viņi tur dara?

– Tu pārāk daudz jautā, – sacīja vecais, bet viņa smaids liecināja, ka zēna ziņkāre ir viņam saprotama. – Tie ir svešinieki, viņi ir atnākuši no tālienes. Šie svešinieki iekaroja pilsētu: neticīgi, kam šeit nav ko meklēt. Kopš tā laika pilsētā ierodas cilvēki no visas

pasaules. Dievs vien zina, ko viņi tur grib un kādas ir viņu darīšanas.

Zēns pavirzījās vēl mazliet uz priekšu, lai varētu labāk redzēt, bet vecais ar rokas mājienu lika viņam nezaudēt piesardzību.

– Šī pilsēta izskatās pavisam citāda nekā tās citas, par kurām tu stāsti, – zēns iebilda. – Vai redzi tos torņus, kas sniedzas līdz debesīm? Redzi gaismu, kas plīvo tai pāri? Tā ir gaišāka par dienu. Un šis dīvainais troksnis...

Viņš pacēla plaukstu pie auss, un tiešām tur varēja saklausīt skaņu lēverus, ko šurp atdzina vējš – tās bija balsis, dziedāšana vai kļiedzieni? Bungas vai veseru dārdoņa? Kaujas troksnis un ieroču šķinda?

– Tas viss ir pārejošs, – vecais pavēstīja. – Tas pastāvēs īsu laiku. Pāris gadu. Drīz atkal tai jāklūst sagrautai, šai pilsētai. Pašlaik to ieņem nelgas. Tie dzīvo pārpilnībā, šķiež savus krājumus, iznieko ūdeni. Tā ir gaisīga dzīvošana. Bet viņi ir nolemti bojāejai. Viņi paši sevi iznīcinās.

Zēns tomēr nelikās mierā.

– Bet pilsēta taču pastāv jau ilgāk nekā septiņpadsmit gadus!

Vecais pavērās viņā un maigi uzsmaidīja.

– Ielāgo labi, mans dēls. Pravietojumus nevajag uztvert burtiski. Bet agri vai vēl tie piepildās.

AVIORIPA NOPEILĒJA norādīto piezemēšanās cilindru un mīksti sazvēlās sāniski, sākot nolaišanos – pārāk gausi nepacietīgajiem reisa viesiem no visas pasaules, kuri, beidzot nonākuši pie mērķa, vairs negribēja paciesties vēl dažas atlikušās minūtes līdz lidojuma beigām. Skaļrunī vēlreiz atskanēja kapteiņa balss, bet tajā neviens vairs neklausījās. Tad beidzot gaidītā dobajā nosēšanās, un jau pēc pāris sekundēm hidrauliski atvērto durvju šņākoņa.

Pasažieri uzbudināti spiedās uz izejām. Pagaidām tie vēl atradās ierastajā vidē, iespiesti tehniski stilizētā interjerā, kuram vajadzēja piešķirt Eiropas pasažieru linerim greznuma šķietamību. Tagad vairs tikai daži soļi šķīra viņus no dēkas, no brīnuma, no visu sapņu piepildījuma. Bet jau šobrīd, spraukdamies cits citam garām uz izejām, cilvēki sajuta neparastā dvašu, siltu gaisa plūsmu, smaržu, kuru tie uztvēra kā austrumniecisku, jo šādu aromātu par austrumniecisku dēvēja parfimērijas veikalos.

Lai gan no visa, kas gaidīja ārpusē, vēl nekas nebija redzams, toties jau varēja sadzirdēt mūziku, kas izklausījās eksotiska, tomēr vienlaikus arī jauka un labskanīga, nūdien tā šķita pat mazliet

svinīga, un mūzikas skaņām piejaucās dzidras, aizvien skaļākas balsis.

Maida ciešāk satvēra savu somiņu. Tur glabājās viņas dokumenti, magnētkartes ar fiksētajām priekšapmaksas summām, kas ietvēra arī pārskaitījumus atpakaļceļam un viesnīcai, apdrošināšanu slimības un nelaimes gadījumam, kā arī daži privāti papīri, elektroniskais ceļvedis, izklaīžu saraksts, kuras viņa vēlējās apmeklēt, un tēva vecās vēstules, kuras viņš savulaik bija sūtījis no šejienes uz dzimteni.

Tikai tagad, kad visi bija piecēlušies no saviem nolaižamajiem sēdekļiem, viņa pirmo reizi varēja mierīgi aplūkot savus divu pēdējo stundu ceļabiedrus. Tie manāmi atšķīrās cits no cita pēc vecuma un izcelsmes, bet visi bija labi ģērbusies, vieni gan atbilstošāk sportiskajai modei, virtuālsērfotāju paaudze, citi konservatīvi smalkajā itāliešu stilā, bet katrs izskatījās pēc tāda, kurš var atļauties un arī grib maksāt par savu uzturēšanos Kiberpilsētā Dienvidi.

Maida nevilus salīdzināja sevi ar citiem. Ārēji, protams, viņa diez vai atšķīrās no visiem pārējiem, un tieši tāds arī bija viņas nodoms. Viņas apģērbs varbūt nebija gluži tik izmeklēts, un viņas rotas bija pirktas lētās tirgotavās, kas lielā skaitā atrodamas jebkuras lielpilsētas nomalē, robežjoslā starp bagātajiem un trūcīgajiem, bet jaunai, divdesmitpiecgadīgai un visnotaļ izskatīgai sievietei tas bija piedodams. Visādā ziņā nekādi nebija manāms, ka viņai prātā ir kas vairāk par vienkāršu vēlmi izpriecāties par katru cenu.

Ar neuzkritošu eleganci tērptais vīrietis, kas bija sēdējis viņai blakus, atskatījās uz viņu un novēlēja daudz jauku brīžu.

- Varbūt vēl tiekamies, – viņš noteica.
- Jā, kas zina, – Maida atbildēja.

Lidojuma laikā abi itin rosiģi sarunājās, viņš jau vairākkārt bija šeit uzturējies un izstāstīja Maidai par Kiberpilsētu Dienvidi šo to tādu, ko viņa vēl nezināja... ka tā ir mūžsena pilsēta, kas pieejama rietumu kultūrai tikai pēc pēdējā arābu kara; ka tagad, kad naftas bizness jau iet uz galu, jauns ienākuma avots ir sameklēts ārzemju

tūristos un šī attālā pilsēta Arābijas pussalas dienvidaustrumos, arī starptautiskā mērogā vērtējot, var lepoties ar vismodernāko izprieču kvartālu, kuram nav līdzīga visā pasaulē. Protams, Maida šim vīrietim izstāstīja arī šo to par sevi: kā viņai radusies ideja doties šajā ceļojumā un ko viņa ielāņojusi tuvākajām dienām.

Maidai radās iespaids, ka Gerans – tā viņš stādījās priekšā – labprāt turpinātu paziņanos, bet viņa nejutās gatava jau pirmajā dienā uzņemties noteiktas saistības, lai kādas tās būtu vai nebūtu.

Gerans, viņam varēja būt starp 35 un 40, nāca no Skandināvijas, agrākās Zviedrijas, un izskatījās tieši tāds, kādu parasti iedomājas zviedru. Bet Maidai īstenībā nemaz tik ļoti negāja pie dūšas šie gaišmatainie tipi, kuri tā lepojās ar savām blondajām cirtām. Turklāt vai šis nebija viņai drusku par vecu? Savā atvaļinājumā Maida vēlējās vairāk laika pavadīt kopā ar vienaudžiem. Tā nu viņa atvaļinājās laipni, bet apņēmīgi un novēlēja Geranam patīkami atpūsties.

Šaurās ejas starp sēdekļu rindām bija izkārtotas zvaigžņveidīgi, un pēc pirmajām drūzmēšanās sekundēm izkāpšana turpinājās raiti. Maida nepaspēja ne apskatīties, kad jau bija ārā uz apaļās perona platformas, kuras virsma bez pakāpieniem pieklāvās pasažieru telpas grīdai. Viņa lūkoja orientēties, pameta acis apkārt, meklējot norāžu bultas, bet viņu jau aplenca kaut kādi kalsni, raibi ģērbusies cilvēki – brūnādains ļaužu birums. Pusaudzī vai klonēti radījumi no ģēnu laboratorijas? Pēc auguma spriežot, tie varēja būt jaunieši, bet viņu sejas bija vecas. Netrūka gan arī jaunu un izcili glītu meiteņu, kas smaidīgas apsmidzināja atbraucējus ar atvēsinošām esencēm.

Aiz pasažieru telpas sienām burzma mazinājās, atbraucēji stāvēja rindā, kas lēnām, bet raiti virzījās uz priekšu. Kāds piesprauda Maidai žetonu, kāds cits iespieda viņai plaukstā transformlēli – mazu kareivi zeltītā mundierī, un trešais aplika viņai ap pleciem plānu sudraborti mirdzošu apmetni. Tad līdzās uzradās jauneklis zaļā drošības dienesta formastērpā un, pirms Maidai paspēja protestēt, atņēma viņai rokassomiņu un iespieda plaukstā numurētu talonu.

– Šeit, lūdzu. Viņa galā būs bagāžas izsniegšana un izeja. Tur jūs saņemsiet savu somiņu. Tikamu izklaidi.

Drošībasniēks izvadīja viņu cauri raibi ģērbtu meiteņu pūlītim un norādīja uz kādu gaiteni.

Maida kā apdullusi ļāva, lai viss gluži vienkārši notiek. Viņa aizvien vēl juta nomierinošās tabletes iedarbību, kuru pasažieriem drošības apsvērumu dēļ lika iedzert pirms starta. Viņa vilcinādamās iegāja gaitenī, un visi apkārtnes trokšņi gandrīz zibenīgi noplaka. Viens solis, un viņa jau atradās citā pasaulē. Klievēts apgaismojums, gaismas gūla uz virsmām kā putekļi, tikai šķautnes šķita kā iezīmētas ar melnu tušu. Tālu priekšā viņa paspēja pamanīt vēl kādu atbraucēju, bet arī tas tūlīt nozuda aiz stūra. Viņa bija viena, un vispirms vajadzēja atgūties. Turēdama sauja ielikto lelli, Maida atsāka iešanu savā čaukstošajā apmetnī. Viņa mēģināja to novilkēt, bet tas bija cieši nostiprināts ap kaklu, noraujams tikai ar plēšanu, un viņa atmeta savu nodomu.

Maida pagriezās ap stūri, kuru bija saskatījusi jau pa gabalu, bet no priekšgājēja vairs nebija ne miņas. Laikam tas kustējās veicīgāk, un arī Maida nevilus paātrināja soļus. Gaitenis sadalījās, kāpnes veda lejup, otrs atzars turpinājās horizontālā virzienā. Vīrs tā bija norādes plāksnīte, kas Maidai neko nelīdzēja, jo uzraksts bija svešā, viņai nesaprotamā valodā. Ko nu? Tuvumā nemanīja nevienu, kam varētu pajautāt. Mazliet nedroši viņa devās tālāk pa horizontālo eju.

Tad vēl kādi divi trīs pagriezieni, un Maida sāka bažīties – varbūt viņa ir izvēlējusies aplamu ceļu? Uz mirkli viņa nokļuva spožākā gaismā, bet mirklis bija tik īss, ka tikpat labi tas varēja būt arī pašapmāns. Gaitenis kļuva šaurāks, gaismas šķita vēl vairāk vājināmies... vai arī tā tikai likās? Viņa sajuta gaisa plūsmu, kas nesa sev līdzī savādu smaržu. Vanīla? Maida atskatījās, jau sāka domāt, vai negriezties atpakaļ. Tad viņa tomēr nolēma paiet vēl gabaliņu uz priekšu. Krēsla, kas viņu tagad apņēma, pilnīgi sagrozīja perspektīvu: gaitenis šķita bezgalīgi vedam kaut kur nezināmajā. Bet piepeši

viņa jau atradās lielā zālē – plašā katedrālei līdzīgā telpā, kas sadalīta vairākos ar kāpnēm savienotos stāvos.

Maida nepaspēja ne apdomāties, kad izdzirda troksni, šņāciena ievadītu ribienu, ieraudzīja pretīm traucošu gaismas švīku un tad sajuta triecienu pret savu apmetni.

Nākamajā mirkli pret viņu nograbēja vesela šāviņu krusa. No-pratusi, ka apmetnis viņu sargā – šāviņi atlēca no tā virsmas –, Maida uzrāva galvā kapuci. Vienlaikus meklējot papildu aizsegu, viņa saskatīja sienā nišu, kurā tūlīt arī iespruka. Ārpusē garām aizvien vēl lidoja gaismas šautras, bet nišā viņa bija pasargāta, un brīdi vēlāk uzbrukums beidzās.

Maidas plaukstā kaut kas sakustējās. Tikai tagad viņa pamanīja, ka joprojām tur transformlēlli, bet nu tā vairs nebija lelle: rokas sārka, no ķermeņa izauga stobrs, rumpis sašaurinājās, pārtapdams pistoles spalā, un Maidas pirkstam pieplaka šaujamlēlīte.

Viņai aizvien vēl nebija laika pārdomāt, kas notiek. Ārpusē kaut kas kustējās, un viņa ieraudzīja trīs robotkareivjus baismīgās maskās, kuri pamazām nāca tuvāk. Tie turēja lāzerpistoles šaušanas gatavībā un atkal atklāja uguni. Bet nu Maidas noskaņojums pēkšņi mainījās, bija skaidrs, ka šeit kaut kas sagājis šķērsām, un, gluži vienalga, lai kas tas būtu, viņa bija gatava pārņemt iniciatīvu un aizstāvēties. Izlēkusi no aizsega ar ieroci rokā, viņa jau spieda mēlīti un trieca šāviņu zalvi pret uzbrucējiem. Metāla ķermeņi iegailējās un vienā sekundē sabirza pelnos.

Apkārtne tūlīt krasi mainījās. Dāroši aplausi, cilvēki, kas viņai māja ar rokām, vīrietis livrējā pasniedza puķu pušķi un reklāmkaršu grāmatiņu. Kāds cits pasniedza viņai somiņu un izņēma no rokas pistoli, kas atkal bija pārvērtusies par lelli. Tad apkārt viss aši norima. Gandrīz neviens vairs nepievērsa viņai nekādu uzmanību. Maida palēnām atguvās. Viņa stāvēja uzgaidāmajā zālē, kam pieklāvās nākamā telpa, kur acimredzot izsniedza bagāžu. Pavērusies apkārt, viņa ieraudzīja visu dibensienų aptverošu holokrānu, kurā varēja vērot divus jaunekļus sudrabotos apmetņos gausi ejam

pa krēslainu gaiteni – to pašu gaiteni, kurā nupat bija atradusies viņa.

– Negaidīts pārsteigums, vai ne? Nu jums ir radies kaut neliels priekšstats par Kiberpilsētu Dienvidi.

Blakus stāvēja nosvidis tūrists, kurā Maida pazina kādu no saviem ceļa biedriem. Tas nolūkojās viņā ar saprotošu smaidu, kurā gan vidēja neliela pārākuma apziņa.

– Jūs arī to piedzīvojāt? – Maida pajautāja.

– Jā, iepriekšējo reizi, kad atbraucu. Šoreiz negadījās. Spēles dalībniekus izlozē.

Maida neatbildēja, pūlēdamās ar vienu roku noturēt puķes, bet ar otru iestūkēt somiņā reklāmkartes.

Vērodams viņu, vīrietis ieteicās:

– Noglabājiet to labi, tur ir brīvbiļetes uz piedzīvojumu trasi. Tajā jūs dabūsiat izbaudīt ne tādu spriedzi vien.

– Varu no tās arī atteikties, – aizvien vēl nespēdama attapties no pārsteiguma, Maida novaidējās. – Vai tiešām viņiem šeit tas vien prātā kā muļķīgi apgrūtināt atbraucējus!

Svešinieks pakratīja galvu.

– Tik muļķīgi tas nemaz nav. Šādi pie viena pārbauda, vai nevedat līdz ieročus un citas aizliegtas lietas. Tiek pārbaudīta jūsu identitāte un analizēts veselības stāvoklis. Turklāt to visu izdara spēles veidā, atbrīvojot jūs no nepatīkamas gaidīšanas un parastajiem iecerēšanas un drošības kontroles apgrūtinājumiem. Spoža ideja!

Maida uzmeta vīrietim īsu skatienu – vai tiešām viņš runā nopietni? Īpaši iedziļināties sacītajā gan nebija vēlēšanās, tāpēc viņa tikai izklaidīgi pamāja un novērsās. Maida jutās iztukšota un sagurusi, un vajadzēja koncentrēties gaidāmajiem bagāžas meklējumiem pēc pieprasījuma. Vienu Kiberpilsētas Dienvidi brīnumu viņa tāpat jau bija pieredzējusi un arī izturējusi pārbaudi, ja tāda tiešām šeit bija sarīkota. Nu ko, viņa būs gatava arī turpmākiem pārsteigumiem, un jādāmā, nākotnē sagaidāms arī kas prātīgāks – tā viņa cerēja...

Maida bija gatavojusies ilgākai bagāžas gaidīšanai, bet, tiklīdz viņa iebāza nolasītājā savu lidojuma biļeti, tūlīt atvērās lūka, un viņa varēja noņemt no rotējošās ripas savu koferi un pārcelt to uz automātiski vadītiem bagāžas ratiņiem, kas ripoja viņai pa pēdām bez kādas stumdišanas vai vilkšanas. Meklējot viesnīcai piederošo maršruta taksometru, Maida vadījās pēc ceļa zīmēm un gaidītā elektromobiļa vietā atrada lidlaivu ar vairāku viesnīcu emblēmām, kuru vidū greznojās arī vajadzīgā...

Viņa noskatījās, kā kalpotājs ielādē viņas bagāžu kravas tilpnē, iekāpa plašajā laivā un iekārtojās kādā brīvā vietā. Tūlīt līdzās apsēdās kāds vīrietis – tas bija Gerans.

– Jūs arī dzīvosiet «Seimūrā»? – nedaudz pārsteigta, Maida iejautājās.

– Nē, bet laiva apkalpo vairākas viesnīcas, tostarp manējo.

Pēc dažām minūtēm lidlaiva jau bija gaisā. Neilgu brīdi ceļš veda pāri tukšam, divaina autoriepu atstāta tiklojuma likločiem pārklātam smilšu lidzenumam, aiz kura bija dažas brūnu, zemu un cieši sabūvētu māju rindas.

Tikai pa gabalu bija manāms arī augstāku ēku kopojums, laikam jau vecpilsētas centrs. Beidzot viņi tuvojās varenam mūrim, kurš no iekšpuses tomēr izrādījās gluži nemateriāls veidojums: ņirbošas spoguļvirsmas, gaismas punktu kaskādes, skrejoši attēli un reklāmteksti...

Gerans paskaidroja Maidai, ka tā ir aizsegbarjera, kurai jānošķir viesnīcu un izpriecu kvartāls no pārējās pasaules. Un viss, kas tur atklājās skatam, tik tiešām veidoja krasu pretstatu tam, kas vēl bija saglabājies no senās, vēsturiski ievērojamās pilsētas. Maida bija daudz lasījusi par Kiberpilsētu Dienvidi, par fantastiskajām celtnēm, kas iekļāva arī virtuālus elementus, par deju pilīm un panorāmas kino, par brīvdabas koncertu futurisko aprikojumu, par spēlēm un sportam domātām pļavām ar raibi krāsainu mākslīgās zāles segumu, par mākslīgi veidotiem liedagiem, ūdens tilpnēm ar

dresētiem delfīniem un vēl daudz ko citu, bet nezināja, ka ir runa par pilnīgi atsevišķu, no citām pilsētas daļām nošķirtu apvidu.

Lidojums ieilga, jo bija jāapstājas pie vairākām viesnīcām un ik reizi pagāja krietns brīdis, līdz atvīzinātie pasažieri izkāpa.

Kamēr Maida mazliet nepacietīgi gaidīja brauciena beigas, Gerans lūkoja viņu nedaudz uzmundrināt un izklaidēt ar plašākiem Kiberpilsētas aprakstiem.

Viņš apjautājās, vai Maida vairāk interesējas par sportu vai arī par mūziku, un ieminējās par izrādēm, kurās uzstājas izcilākie spīdekļi no visas pasaules. Kad Maida aprobežojās tikai ar vienziņīgām atbildēm, viņš atgriezās pie tā, ko viņa tam bija stāstījusi lidojuma laikā.

– Jūs taču gribējāt ievākt ziņas par savu pazudušo tēvu. Esat jau izdomājusi, kā pie šīs lietas ķerties?

– Noteikta plāna man nav, – Maida atteica. – Gribu vienkārši palūkot, vai ir iespējams iegūt kādu informāciju par to, kas šeit notika kauju laikā.

– Tie gan ir senī notikumi, – Gerans ieteicās. – Bet man nāk prātā, ka vēl aizvien turpinās kara noziedznieku procesi, kuros mēģina rekonstruēt sadursmju laika norises. Šīs izrādes ir publiski pieejamas. Varbūt jūs uzzināsiet tur kaut ko noderīgu.

Izklausās interesanti, Maida nodomāja un sāka atbildēt uz Gerana jautājumiem mazliet laipnāk. Šķita, ka viņam ir radusies interese par to, ko Maidas tēvs tolaik šeit darījis.

– Daudz neko es gan nezinu. Par darbu viņš savās vēstulēs tikpat kā nerakstīja. Tikai pēdējā minēja, ka kaut kur tuksnesī esot atradis ūdeni... avotu vai kaut ko līdzīgu. Arī par to man nekas sīkāk nav zināms.

– Kur tad šis avots atrodas? Skaidrāku norāžu nav?

Maidai nebija nekādas patikas iedziļināties šajā jautājumā.

– Neko vairāk es nezinu, – viņa atkārtoja mazliet izklaidīgi, jo tobrīd jau atskanēja paziņojums, kas pieteica nākamo pieturvietu – viņas viesnīcu.

Viņa novēlēja Geranam jauki pavadīt laiku, daudz panākumu... uz mirkli viņai iesāvēs prātā, ka īstenībā viņš gandrīz neko nav teicis par savas ierašanās mērķi – vienīgi to, ka ir brīvais žurnālists un strādā kādai ziņu aģentūrai, tas arī viss...

Gerans iespieda viņai sauja savas viesnīcas vizitkarti.

– Ja varu jums kaut kā noderēt...

Bet Maida jau steidzās. Viņa pamāja sveicienu un sāka spraukties uz priekšu, lai laikus tiktu pie bagāžas.

Viesnīcas numurs, kas bija rezervēts «Seimūra meridiānā», izrādījās krietni pompozāks, nekā viņa gaidīja. Celtne pēc formas bija uz virsotnes stāvošs konuss, kam īpašu veidolu piešķīra daudzās no sānsienu pārkārēm izvirzītās stiklotās liftu šahtas, kas stiepās svēterniski lejup un šķita balstām visu šo konstrukciju. To, ka šī divainā ēka ir viņas īsā pārlidojuma mērķis, Maida saprata tikai tajā brīdī, kad lidlaiva sāka nosēšanos uz plašu un plakanu jumtu, kur atradās piezemešanās laukums.

Jaunos viesus jau gaidīja kalpotāji, kas paņēma bagāžu un nogādāja to istabās, kamēr atbraucējiem pasniedza dzērienus turpat uz apaļās terases jumta malā. Meitenes gaiši zaļos formastērpos izdalīja informācijas materiālus un izvaicāja viesus par viņu īpašajām vēlmēm.

Šķita, ka apkalpojošā personāla šeit netrūkst. Tie bija maza auguma ļaudis ar laipniem sejas vaibstiem, gaužām līdzīgi tiem, kurus Maida ievēroja jau lidostā. Viņi izskatījās tik vienādi – kā brāļi un māsas. Laikam gan tomēr biolaboratoriju produkts – mēreni intelligenti, uzticami, izturīgi un apmierināti.

Pienāca ierēdnis zilā uzvalkā ar uzvārda plāksnīti zeltītā ietvarā pie žaketes atloka un stādījās priekšā kā viesu apkalpošanas dienesta darbinieks – droši vien viņš bija identificējis Maidu pēc kaut kur dabūtas fotogrāfijas. Kad vīrietis atvēra mapi, lai pasniegtu viesnīcas plānu ar tajā iezīmētajām avārijas kāpnēm un rezerves izejām, viņa paspēja uzvest aci šai fotogrāfijai – spriežot pēc fona, tā bija uzņemta lidostā. Vēl interesantāks bija sarkanais spiedogs uz

veidlapas, kas ietvēra kaut kādus viņas datus; Maida izbrīnā saskatīja uzrakstu «*special consideration*»*, bet ierēdnis jau aizvēra mapi tik āši, ka viņa nejutās pārliecināta, ka ir izlasījusi pareizi. Maidai bija jāparakstās uz pjezorāmja, lai apliecinātu, ka ir informēta par drošības noteikumiem. Pēc tam viņa parakstījās arī zem paziņojuma, ka atsakās no tiesiskām pretenzijām par kaitējumiem, kādi viņai varētu rasties, izmantojot viesnīcas piedāvātās sporta, spēļu un citādu izklaides iekārtas.

Visbeidzot ierēdnis pasauca kādu no brūnajos uzvalkos tērptajiem kalpotājiem un pasniedza tam ķēditē ievērtu magnētisko stienīti. Mazais virietis brūnajā uniformā paklanījās un ieveda Maidu liftā, kas viņus nogādāja ēkas vidusstāvos. Pa ceļam viņš stāstīja Maidai, kur atrodas dažādi restorāni, sporta zāles un masāžas kabineti, līdz beidzot apstājās pie kādām durvīm gara gaitēņa vidū.

Pietika iebāzt magnētisko stienīti sensorā, lai durvis nekavējoties atvērtos. Turpat priekšnamā Maida ieraudzīja savu koferi, tomēr vispirms viņa devās tālāk uz dzīvojamo istabu. Tā bija ierīkota, nežēlojot stiklu un tēraudu; sienas zilgani vizuļoja, gulta bija liela un apgādāta ar nanoputu segām un spilveniem. Tomēr īpaša istabas atrakcija bija dimantstikla logs, kas bija vertikāli izliekts pār visu priekšsienu un par kura eksistenci liecināja tikai dažī gaismas atspīdumi pašos stūros – citādi tas bija gandrīz neredzams un pavēra vienreizēju skatu uz apkārtni. Maida nevilus steidzīgi parāvās atpakaļ, jo radās maldinošs iespaids, ka viņa neaizsargāta stāv divdesmit stāvus dziļā bezdibeņa malā.

Kalpotājs parādīja viņai, kā aptumšot loga rūti dažādos toņos, kā ieslēgt ekrānsienu, kā atvērt istabas bāra durvis – bārs izrādījās ar visādiem našķiem piekrauts skapis cilvēka augumā –, tad atdeva ķēditē iekārto magnētisko atslēgu un izgāja gaitenī.

Iekārtojums bija neparasts – vismaz Maidu nekad vēl nebija apņēmusi tik ekskluzīva greznība. Tomēr visas lietas, kas bija nodotas

viņas rīcībā, varēja aplūkot arī vēlāk, un viņa nolēma pašlaik tām īpašu vērību nepiepiegt. Svarīgākais bija tas, ka pēc daudzām stundām viņa beidzot atkal ir viena pati. Viņa iegāja vannas istabā un sastinga aiz brīnumiem: tas bija sapnis no stikla, porcelāna un marmora. Stūrī iebūvētā peldvanna bija novietota uz podesta, kurp veda divi pakāpieni. Baltas podiņu sienas ar smalku, sudrabainu un melnu rotājumu. Viņa noģērbās, pastāvēja zem dušas un uzvilka pūkainu peldmēteli, kas, gatavs lietošanai, bija novietots uz dvieļu žāvētāja. Flakoniem, kārbīņām, ziepēm un tualetes piederumiem viņa uzmeta tikai paviršu skatienu – vēl jau būs gana daudz iespēju visu to pamēģināt. Tad viņa atgriezās istabā.

Kur palikusi vadības pults, kuru kalpotājs viņai rādīja? Tā atradās aiz priekškara līdzās logam. Maida ņēmās regulēt loga rūs krāsu, pūlēdamās dabūt tumši oranžu toni; tas tomēr tik ātri nesekmējās, un, iekams izdevās sasniegt vēlamu nokrāsu, istaba ieslīga zaļā, zilā un sarkanā krēslā. Beidzot viņa ar prieku varēja izstiepties gultā, kurā gandrīz vai iegrima. Elastīgā pamatne maigi aijāja. Viss bija mīksts un tīkami vēss.

Šķita, no pleciem novelas milzu smagums, atslābst spriedze, kas visu ceļojuma laiku turēja viņu nedabiski drudžainā nomoda stāvoklī. Nu viņa jutās labi, neizprotamā baiļu sajūta atkāpās. Viņa ierušinājās spilvenos, domas izplūda, tomēr uzreiz viņa neaizmīga, apzinoties vairs vienīgi to, ka jūtas labi. Maida gulēja aizvērtām acīm, viņai pieglaudās liega vēsmiņa, viņa to ieelpoja un sajuta tīkamu smaržu. Un vēl viņa dzirdēja balsis. Vārdi gan nebija saklausāmi, bet balsis raisīja tēlus, mūziku, dejojošus cilvēkus, omulību, brīvību, baudu... Tās modināja alkas, radīja vēlmes... Rīt, viņa nodomāja, jau rītdien es to visu iepazīšu...

* Īpaša uzmanība.